

Hoofdstuk 117

Lieve kleinkinderen,

Ik las een brief van een dominee die schreef: 'Als student twijfelde ik of ik wel dominee wilde worden. Mijn geloof in Jezus bleef ik mijn leven lang wel behouden, dat geloofde ik zeker. Maar, de kerk is niet alleen een vindplaats van hoop, geloof en liefde, maar óók een vindplaats van kruispunten en conflicten... Wil ik in zo'n kerk wel de dominee zijn?'

Conflicten, ruzies en teleurstellingen.... Het is zo oud als de mens. In onderstaand verhaal van de eerste zendingsreis van Paulus en Barnabas wordt verteld van de sympathieke en heel sportieve jonge man, die Johannes Marcus heette. Hij was ongeveer twintig jaar. Hij was opgevoed door zijn moeder, die een heel rijke vrouw was. Haar zoon werd een beetje verwend. Hij hoefde nooit eten klaar te maken of af te wassen. En schoonmaken, je bed opmaken? Daar had je toch je slaven voor! Hij kreeg altijd alles wat zijn hartje begeerde.

Deze Johannes Marcus hield heel veel van de Here Jezus en toen hij hoorde dat zijn oom Barnabas met zijn vriend Paulus op zendingsreis gingen om aan de heidenen het evangelie van Jezus te vertellen, wilde hij mee om te helpen. Hij zou voor het eten zorgen, hij zou de tenten opzetten en weer afbreken. Hij zou meesjouwen wanneer ze in de wildernis waren. Hij zou hun grote hulp zijn. Maar dat viel tegen, zoals jullie hieronder kunnen lezen, met als gevolg een flinke ruzie, (teleurstelling) die niet weer goed kwam....

Hoofdstuk 117 - Het begin van het grote werk - Handelingen 13 : 1 - 16

Niet lang na die reis naar Jeruzalem mocht Paulus met zijn apostelwerk beginnen. Jarenlang had hij hiernaar uitgekeken en nu was het bijna zo ver. Het laatste jaar was hij druk geweest met het werk in de gemeente in Antiochië. Maar hij was geen man om jarenlang gemeentewerk te doen. Nee, hij was niet voor niets geroepen om in verre landen het evangelie van Jezus aan de heidenen te verkondigen. Graag wilde Paulus reizen over grote zeeën en hoge bergen, als het moest dwars door de wildernis om van Jezus te mogen vertellen. En er waren meer discipelen van Jezus die daar zo over dachten.

Op zekere dag waren de vijf leiders van de gemeente - behalve Paulus en Barnabas waren er nog drie - bij elkaar gekomen om te bidden en te vasten en om God te vragen wat ze moesten doen voordat ze met het grote werk mochten

beginnen. Hartstochtelijk vroegen ze God wanneer ze op reis mochten gaan naar de heidenvolken.

Toen zei de Heilige Geest tot hen: ‘Barnabas en Saulus moeten Antiochië verlaten. Ze moeten het werk gaan doen waarvoor ik hen uitgekozen heb.’ Ze waren erg blij met dit duidelijke antwoord. Nadat ze God gedankt hadden en Zijn Zegen hadden gevraagd, legden de drie voormannen hen de handen op. Dit was het teken dat zij Paulus en Barnabas uit hun gemeente lieten vertrekken met Gods zegen. Zij waren nu ook vrij van het gemeentewerk in Antiochië.

Niet lang daarna begonnen de beide mannen aan hun eerste zendingsreis. De jonge Johannes Marcus, die met hen meegekomen was uit Jeruzalem, ging als hulp ook mee.

De Heilige Geest had hun de opdracht gegeven om op reis te gaan, maar ze moesten zelf hun reisplan maken. Ze moesten zelf beslissen welke kant ze op wilden gaan. Maar dat was niet zo moeilijk. Als eerste wilden ze naar het eiland Cyprus gaan, waar Barnabas was geboren. Daarna wilden ze doorreizen naar de provincie Pamfylie.

Ze reisden eerst naar de haven van Seleucië en gingen aan boord van een schip dat hen naar het eiland Cyprus bracht. Bij het eiland aangekomen liepen ze eerst naar Salamis, een grote stad op de oostkust van het eiland. De eerstvolgende sabbat gingen ze naar de synagoge en vertelden daar van Jezus. Behalve een aantal Joden waren er ook enkele heidenen in de synagoge.

Maar al heel snel werd duidelijk dat niemand belangstelling had voor deze nieuwe leer van Jezus. Daarom trokken ze dwars over het eiland naar de stad Pafos aan de westkust. Het was niet een erg grote stad, maar de Romeinse proconsul woonde er en ook stond in de stad een tempel van Venus, de godin van de Liefde. Ieder jaar werd in die tempel een groot feest gehouden.

De proconsul Sergius Paulus was niet onverschillig, wat betrof de Joodse godsdienst.

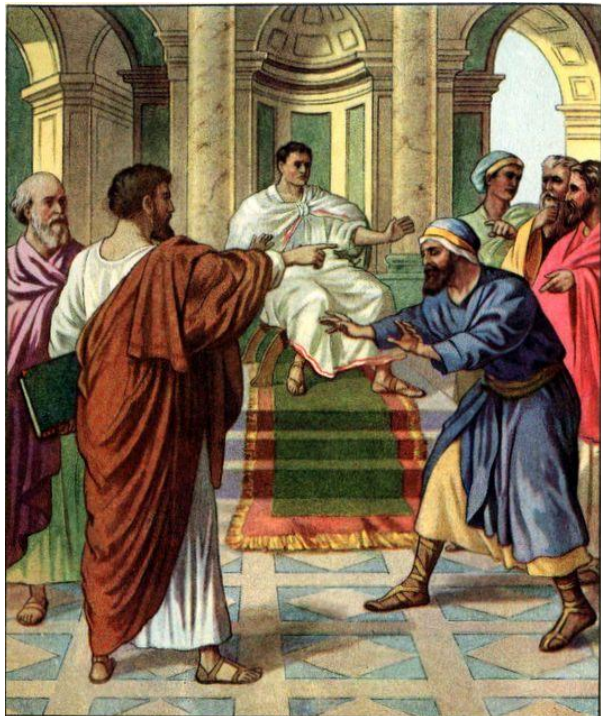
In het paleis van proconsul Sergius Paulus op het eiland Cyprus

In ieder geval geloofde hij niet meer in al die heidense goden van de Grieken. Volgens hem was er maar één God die de hemel en de aarde gemaakt had. Juist door zijn belangstelling voor het Jodendom, had hij kennis gemaakt met Bar-Jezus, een Joodse magiër. Deze man was een tovenaardie van zichzelf dacht, dat hij een groot profeet en ook een groot geleerde was. Hij had het voor elkaar gekregen dat hij in het paleis van de proconsul woonde. Hij had veel invloed op Sergius Paulus.

Toen de proconsul Sergius Paulus hoorde dat er een paar leraren afkomstig uit Jeruzalem in de stad waren, liet hij hen naar zijn paleis komen. Samen met Bar-Jezus luisterde hij naar wat Barnabas en Paulus te vertellen hadden. Sergius Paulus luisterde intensief naar wat Barnabas over Jezus vertelde en hij het leek erop alsof hij begon te geloven in de opstanding uit de dood van Jezus. Toen Bar-Jezus dat merkte begon hij hevig tegen Barnabas en Paulus in te gaan. Hij wist dat wanneer de proconsul zich zou laten dopen in Jezus naam, dat het dan uit was met zijn macht en tovenarij in het paleis. In zijn ijver om zijn gelijk te halen nam hij het niet al te nauw met de waarheid. De proconsul wist niet meer wie hij moest geloven.... Maar na de zoveelste leugen van Bar-Jezus, leek het erop dat proconsul Sergius Paulus meer heil zag in de woorden van Bar-Jezus, dan in de blijde boodschap van Jezus Christus, zoals Barnabas die vertelde.

Omdat Barnabas op het eiland Cyprus geboren was en daar de mensen kende, had hij meer het woord gevoerd dan Paulus.

Maar nu, op dit kritieke moment nam Paulus het woord. Nog beter dan zijn vriend Barnabas zag hij hoe gevaarlijk deze magiër was. Als die dit debat won, dan zou niet alleen de proconsul hen de rug toekeren, maar dan zou niemand in Pafos meer naar hen willen luisteren. *Het ging er nu om wie de sterkste was: Jezus Christus of deze zoon-van-Jezus!* Paulus voelde dat alleen een wonder de beslissing zou kunnen geven. En hoewel hij in dezen geen opdracht van God had gekregen, wist hij dat God hem zou helpen.

'Jij bent een vijand van alles wat goed is!'

Streng keek Paulus zijn tegenstander en heftig riep hij: 'Jij bent een kind van de duivel, een vijand van alles wat goed is! Jij zit vol kwaad en vol leugens. Je liegt over de boodschap van de Heer. Daarom zal de Heer je straffen. Je zult een tijdlang blind zijn en de zon niet kunnen zien.'

Op datzelfde ogenblik was het nacht om de magiër heen. Hulpeloos taste hij om zich heen. Hij liet zich de zaal uitbrengen. Hij durfde niets meer te zeggen. Paulus had de strijd gewonnen.

Toen de proconsul zag dat de vloek van God op deze man was neergekomen, geloofde hij wat Paulus en Barnabas gezegd hadden.

In de bijbel staat niet of hij zich ook heeft laten dopen. Maar voor de beide zendelingen Paulus en Barnabas was het van wezenlijk belang dat de proconsul, de hoogste ambtenaar op het eiland, op hun hand was.

Toen hun werk in Pafos klaar was gingen ze aan boord van een schip en voeren naar de kust van Asië. In de zeehaven Attalië gingen ze niet aan wal, maar ze voeren een eind de rivier op naar de stad Perge. Het was de bedoeling van Paulus en Barnabas om nu niet naar de kuststeden te gaan. Ze wilden verder het binnenland in, naar de steden in de bergen.

En zo begon het zwaarste gedeelte van hun eerste zendingsreis. Reizen was in die tijd niet zo gemakkelijk. De wegen waren slecht. Maar hun reis over het eiland Cyprus was niet te vergelijken met wat hun nu te wachten stond. Ze moesten door een eenzame bergstreek waar bijna geen mensen woonden. Nergens zou eten te koop zijn. En ze wisten dat struikrovers de wegen onveilig maakten. Het was levensgevaarlijk om door de wilde bergstromen te lopen. Het kwam voor dat reizigers 's morgens in het hete bergdal bijna stikten van de hitte en 's avonds hoog in de bergen bijna bevroren van de kou. Tussen de rotsen, waar geen weg was kon je verdwalen of een erge ziekte oplopen, wanneer je met je bezweet lichaam door een ijskoude bergstroom moest lopen.

Onbegane wegen in de wildernis

Paulus kende deze omstandigheden. Hij was geboren in Tarsus, een stad dicht bij de bergen. Hij vond het niet erg om te reizen over onbegaanbare wegen. Als hij op reis was voor de zaak van Jezus' Koninkrijk dan trotseerde hij honger en kou. Ja, gevaar, moeite, pijn of moeheid, alles had hij over om zijn opdracht zo goed mogelijk uit te voeren.

Zelfs met zijn pijnlijke kwaal die hem het reizen dubbel zo moeilijk maakte, was hij blij dat hij toch nog zijn apostelwerk mocht doen.

Ook voor Barnabas gold dit. Hij zag er niet tegenop de wildernis in te gaan. Hij wist dat hun reis over het eiland Cyprus niet te vergelijken was met wat hen nu te wachten stond.

Maar voor Johannes Marcus was het allemaal anders. Hij was nog nooit in de wildernis geweest. En ging hij op reis, dan was dat altijd in gezelschap van zijn slaven geweest die altijd alles voor hem deden. En nu moest hijzelf werken! Ja, voor zijn oom Barnabas en voor Paulus deed hij met alle liefde 'slavenwerk'.

Maar het viel hem zwaar. Bij zijn rijke moeder thuis, had hij dit niet geleerd....

Hoe zou hij het ooit vol kunnen houden in de bergen, nu hij het reizen over het eiland Cyprus al zo zwaar vond? Hij sprak erover met zijn oom Barnabas, die altijd als een vader voor hem was geweest. Barnabas begreep zijn neef.

Natuurlijk hield Johannes Marcus heel veel van Jezus, maar daarom was deze reis voor zijn neefje wel heel zwaar. Zonder de hulp van Johannes Marcus zouden Paulus en hij ook wel hun reis naar de binnenlanden kunnen maken.

Over een aantal jaren, wanneer hij volwassener was geworden, dan zou Johannes Marcus dit soort zendingsreizen wel kunnen maken. Maar natuurlijk zou hier eerst met Paulus over gesproken moeten worden. Paulus had hier in Pamfylië de leiding.

En zo zat de jonge Johannes Marcus voor Paulus en zei dat het hem speet, maar dat hij niet verder mee durfde gaan. De reis door het woeste bergland zou te zwaar voor hem worden.

Paulus wist niet wat hij hoorde! Dit viel hem van Johannes Marcus tegen. Nee, dit had hij nooit van deze jonge man verwacht. Hij wilde terug naar zijn moeder.... Net nu de echte zendingsreis zou beginnen wilde hij al stoppen. De zeereis en hun tocht over het eiland Cyprus betekenden wat zwaarte betrof, eigenlijk nog helemaal niets. Hier in Perge begon het echte werk! Volgens Paulus was het laf om hen nu in de steek te laten en terug te gaan. Als zo'n jonge kerel niet durfde, dan moest hij maar mooi naar zijn moesje teruggaan. 'Beter geen hulp, dan hulp van iemand die niet alles voor Jezus over heeft,' mompelde Paulus zachtjes, maar wel zo luid dat Johannes Marcus het kon verstaan....

'Goede reis terug en doe je moeder de groeten,' waren de laatste woorden die Paulus gepikeerd tegen hem zei.

Maar Paulus met zijn brandende liefde voor zijn Heer begreep niet, nee kon het niet begrijpen dat iemand die van Jezus hield, ook zwak kon zijn. Zelf kon Paulus alles verdragen en hij kon zich niet indenken dat andere mensen wel eens minder sterk waren dan hij. Als hij zo jong was geweest als Johannes Marcus nu en ook nog zo gezond en sterk .....

Maar deze jonge man, de neef van Barnabas moest het zelf maar weten! In ieder geval nam hij hem nooit weer mee op reis. Paulus begreep niet dat hij met zijn bittere woorden en zijn houding naar Johannes Marcus hem groot onrecht aandeed.

Johannes Marcus schaamde zich meer dan hij kon zeggen, maar hij bleef bij zijn besluit en ging terug naar Jeruzalem.

Eerste zendingsreis van Paulus en Barnabas